

A világvége után kettővel balra

Az egész egy furcsa viharral kezdődött. Szállt a por mindenhol, alig lehetett látni. Mindenki otthon maradt, és próbált valami híreket vadászni. Villogtak a képernyők, akadozott a net és ki-kiesett az áram.

Frank és Roxi kis lakásuk konyhakövén kuporodva próbálták megtudni, mi várható. A közösségi oldalakon ment a fejtegetés a világvégéről, az új rendről, földönkívüliek látogatásáról. Mivel akadozott az áramellátás, újra beindult az újságok nyomtatása, de semmi érdemlegeset nem találtak azokban sem. Az egyik utolsó híradóban épp a legfontosabb eseményeket kezdte fejtegetni a jóképű híradós, amikor hirtelen összeesett. Ez még nem is lett volna olyan furcsa, de amikor magához térítették élő egyenes adásban – mert attól tartottak, hogy pánik tör ki, ha kiviszik a stúdióból –, az ismert bemondó furcsa nyelven kezdett el beszélni, és semmit nem értett abból, amit neki mondtak.

Frank és Roxi ekkor határozták el, hogy a lakásukat hátrahagyva a város peremén lévő kiskertjükbe vonulnak vissza. Felpakolták a bringájukat konzervekkel és vízzel. Útközben elgurultak a kedvenc pékségük előtt. Meglepetésükre Joe, a nagydarab pék a szokásos lendülettel csúsztatta a kenyereket vörösen izzó kemencéjébe.

– Joe, hát maga még mindig süti a kenyereket? Minek? – érdeklődött Frank.

– Barátom, a világvége után is kell enni. Ha jönnek a földönkívüliek, és megkóstolják a kenyereket, biztosan új vevőkre találok. És maguk merre mennek?

– Mi csak a világvége után kettővel balra – válaszolta Roxi savanyú mosollyal, és két vekni kenyérral továbbgurultak.

A következő napok egyhangúan teltek. Mivel elég meleg idő volt, a fűtéssel nem kellett vesződniük a kis kalyibájukban. A konzervekből való főzés annál nagyon kihívásnak bizonyult. Roxi épp a kis gázrezsón melegítette a babkonzervet, Frank pedig a kertben foglalatoskodott, amikor elkapott egy röplapot, amit a délutáni szél sodort felé: „Figyelem, figyelem! Ha ezt a szöveget még érted, akkor te a kisebbség képviselője vagy. Az ájulásos betegség után azok, akik magukhoz térnek, már nem értik azt a nyelvet, amin egész életükben beszéltek, és mindenkit ellenségként kezelnek. Vigyázzatok magatokra, kerüljétek a tömeget és használjatok gumicukorkát! Egy barát.”

– Mekkora baromság! Még hogy használjunk gumicukorkát! Mi ez? Zombi apokalipszis?! – méltatlankodott Frank.

– Be kellene szerezni valamelyik boltból, de veszélyes lehet – morfondírozott Roxi.

– Majd én elmegyek, szerzek valahonnan.

– Nem engedem, hogy egyedül menj! – nézett Roxi kedvese szemébe. – Ha gumicukorka miatt kell meghalni, ám legyen. A babot már unom.

Mire másnap felébredt, Frank már nem volt ott. Elindult egyedül. Roxi dühösen tolt ki a biciklit a kert kapuján, és már azokat a vádakat pufogtatta a fejében, amiket Frank fejéhez fog vágni, amikor utoléri. De nem volt ideje felülni a bringára, mert észrevette, hogy az utca végén egy csoport bukkant fel, és felé tartanak. Volt valami fura a mozgásukban, Roxi érezte, hogy ezek az újak lesznek. Most már nem Frank-et átkozta, hanem magát, hogy ennyire meggondolatlanul kirohant a kertből. Nincs esélye elbújni, már észrevették.

– Hé, kapd el! – hallotta Frank hangját a kert felől. Egy zacskó repült felé, rutinosan el is kapta. Nem gumicukorka volt, hanem zselé.

– Sajna mást nem tudtam szerezni. Tömd tele a szád, és úgy beszélj velük!

Mire a mondatot befejezte, Frank már ott állt mellette.

– Tudom, hülyeségnek hangzik, de nincs más ötletem. Azt mondták a bolt környékén, hogy vannak, akiknek sikerült.

– És ha nem sikerül? – kérdezte Roxi aggódva.

– Minden rendben lesz – válaszolta Frank egy fél mosollyal az arcán, és már tömte magába a zselét. Roxi követte a példáját.

A főleg férfiakból álló csoport gyanakodva nézte az előttük feszengő, egymás kezét fogó párt.

– Shramszdikéhoúúrendelion? – kérdezte az egyikük, aki a csoport vezérének tűnt.

– Hevó. Mivujsz? – próbált Frank lezserül társalogni vele szájával, de szemmel láthatólag valamit nem jól csinált, mert a férfiak keze hirtelen ökölbe szorult, arcuk megfeszült és ugrásra készen álltak fenyegetően szikrázó szemekkel.

– Vengemendivjúúú? – ordította a vezér.

Roxi ijedtében lenyelte a zselét, majd hirtelen ötlettől vezérelve megszólalt:

– Vavárjavatovok! Nevem bávántuvunk!

A csoport tagjai hirtelen megenyhültek. Érdeklődve figyelték Roxit. Úgy kapkodták a fejüket, mint a csirkék.

– Évén Rovoxivi, övő Fravenk – mutatott magukra magyarázatképp. Frank elkapta a tekintetét. Lehet, hogy ez a gyerekkori halandzsa nyelv kihúzza őket a bajból.

– Üvüdvözlevetkevedvesbavarátovok! – hajolt meg enyhén a csoport előtt Frank, és azon imádkozott, hogy bántódás nélkül le tudjanak lépni ez után a találka után, de őszintén mindenre számított, csak arra nem, ami következett. A csoport egy emberként felüvöltött.

– RovoxiviochriFravenk!

Karok ragadták meg őket, és a férfiak fejük felé emelve, nevüket skandálva indultak meg arra, amerről jöttek. Egymás kezét sikerült megragadniuk, de hiába próbáltak kiszabadulni az őket tartó kezek fogságából, nem sikerült. Az utca végén csatlakozott hozzájuk pár új csoport. Frank hiába fedezett fel ismerősöket a csoportokban, ők mintha nem látták volna őt. Furcsa érzés volt látni, hogy ezek az emberek teljesen más rendszerbe tartoztak, mint pár napja. Nem ismerték fel valamikori barátaikat, házastársaikat és a furcsa új nyelvvel mintha új személyiséget is kaptak volna. Az egész utca átvette a skandalást, és minden oldalról a RovoxiviochriFravenk hallatszott. A menet végül a vonatállomáson állt meg. Az emberek élő piramist alkotva feladogatták Roxit és Franket az állomás előtt kiállított történelmi lokomotív tetejére. Amint a vonat tetején álltak, Roxi fejére egy villákból készült korona került, Frank pedig egy késekből kialakított koronát kapott. Mindkettőjük nyakába kanalakból készült nyakéket akasztottak. Vállukra terítettek egy-egy esőkabátot és Frank kezébe adtak egy könyvet. Hogy ezeknek mi értelme volt, azt egyikük se tudta, de megszólalni nem mertek, hátha elszáll a kezdeti szerencsájük. Csak idétlenül mosolyogtak.

– RovoxiviochriFravenk! Shramszdikehouúrendelion! – kiáltotta az egyik fickó, majd amikor mindenki kórusban énekelte a furcsa szöveget, az egész tömeg mély hajlongásba kezdett.

– Megmenekültünk – suttogta Roxi, és végre elmosolyodott.

Ennek már vagy tíz éve. A mai napig nem derült ki, mi okozta a furcsa vihart, és az se, miért nem volt hatással egy maréknyi emberre, akik még máig a régi nyelvet beszélik. Frank és Roxi az új rend királya és királynője lett. Hogy miért pont ők, azt nem tudták. Rajtuk kívül az új királyi család tagjává lett még Joe a pék, két kasszánő az élelmiszerboltból, és egy csapat gyerek, akik a város határában fociztak azon a furcsa napon. Frank biztos volt benne, hogy vannak még túlélők, mivel időnként látott erre utaló jeleket, de nem zavarta a dolog. Arany életük volt. Igaz, még most sem nagyon értették az új nyelvet, amely körülbelül kétévente megújul, de az új alattvalók értették az uralkodókat, és ez volt a fontos. És mivel dolgozniuk nem kellett, új hobbikat találtak ki. Roxi makramékat készített, amivel az új palotájuk ablakait díszítették, Frank pedig önéletrajzot kezdett el írni.

– Le kell írni a történetünket, mert ezt úgyse hiszi el senki – árulta el Roxinak, amikor a királynő érdeklődött, hogy mit ír.

– És mi lesz a címe?

– A világvége után kettővel balra – suttogta a fülébe Frank.